Ανάπαυσις της ψυχής κοντά στον Κύριο (Αγ. Δημήτριος του Ροστώφ)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 2 Φεβρουαρίου, 2010

Όσο και ν΄ αναζητάς ανάπαυσι και παρηγοριά σ' αυτόν τον πρόσκαιρο κόσμο δεν θα την βρης. Την ειρήνη και την παρηγοριά μπορεί να τη δώση στην ψυχή μόνον ο Κύριος, με τη χάρι Του. Όπως ο ίδιος είπε: «*Ειρήνην αφίημι υμίν, ειρήνη την εμήν δίδωμι υμίν· ου καθώς ο κόσμος δίδωσιν, εγώ δίδωμι υμίν*» (Ιω. 14. 27).

Σκέψου, πού και σε ποιά γήινη απόλαυσι θα βρης την ειρήνη και την ανάπαυσι; Πού θα βρης την εσωτερική γαλήνη και τη μόνιμη χαρά; Μήπως στη δόξα; Αλλά σήμερα είσαι τιμημένος και αύριο ατιμασμένος. «*Πάσα δόξα ανθρώπου ως άνθος χόρτου· εξηράνθη ο χόρτος, και το άνθος εξέπεσε*» (Ησ. 40. 6-7). Αλλά μήπως στον πλούτο; Όχι μόνο ειρήνη και ανάπαυσι δεν σου χαρίζει, αλλ' αντίθετα πολλή μέριμνα και ανησυχία και ανασφάλεια, μέρα και νύχτα. Οι άνθρωποι σε φθονούν και σε αντιπαθούν, κι εσύ πάλι δεν είσαι ποτέ ικανοποιημένος με όσα έχεις. Θέλεις ν' αποκτάς όλο και περισσότερα, ξεχνώντας πως τίποτε απ' τον πλούτο σου δεν θα σου μείνη. Λέει ο πλούσιος: «*”Εύρον ανάπαυσιν και νυν φάγομαι εκ των αγαθών μου”, και ουκ οίδε τίς καιρός παρελεύσεται και καταλείψει αυτά ετέροις και αποθανείται*» (Σοφ. Σειρ. 11. 19). «*Καθώς εξήλθεν από γαστρός μητρός αυτού γυμνός, επιστρέψει του πορευθήναι ως ήκει, και ουδέν ου λήψεται εν μόχθω αυτού, ίνα πορευθή εν χειρί αυτού... ώσπερ γαρ παρεγένετο, ούτω και απελεύσεται, και τις η περισσεία αυτού, ή μοχθεί εις άνεμον;*» (Εκκλ. 5. 14-15). Μην ξεχνάς ακόμη πως ο πλούτος γίνεται αφορμή για πολλές αμαρτίες και θανάσιμες πτώσεις, όπως διαπιστώνει και ο απόστολος: «*Οι βουλόμενοι πλουτείν εμπίπτουσιν εις πειρασμόν και παγίδα και επιθυμίας πολλάς ανοήτους και βλαβεράς, αίτινες βυθίζουσι τους ανθρώπους εις όλεθρον και απώλειαν*» (Α' Τιμ. 6. 9). Γι' αυτό τον λόγο και ο Κύριος αναφώνησε κάποτε με πόνο: «*Πώς δυσκόλως οι τα χρήματα έχοντες εις την βασιλείαν του Θεού εισελεύσονται!... Ευκοπώτερόν εστι κάμηλον δια τρυμαλιάς ραφίδος εισελθείν ή πλούσιον εις την βασιλείαν του Θεού εισελθείν!*» (Μαρκ. 10. 23, 25). Τί θα προτιμήσης, λοιπόν; Τον πρόσκαιρο πλούτο ή τη βασιλεία του Θεού;

Αλλά μήπως θα βρης γαλήνη και ανάπαυσι στη σαρκική ηδονή; Ούτε εκεί υπάρχει. Η σαρκική αμαρτία - το ξέρεις καλά, αν τη δοκίμασες - συνοδεύεται από εσωτερική πικρία, ψυχικό βάρος, συνειδησιακό έλεγχο. Και όταν η ψυχή πωρωθή, τότε επέρχεται η τελεία εγκατάλειψις από τον Θεό και η τελεία υποδούλωσις στη

φιληδονία. Κανένα άλλο πάθος δεν υποδουλώνει τον άνθρωπο τόσο σκληρά και αναπόδραστα όσο αυτό. Κι αφού τον υποδουλώση, γεννά μέσα του άπειρα άλλα κακά: τη σκληροκαρδία, την αναισθησία, την αποχαύνωσι, τη βλασφημία, την οργή, τέλος δε και την τελεία απιστία. Ο λόγος του Θεού δεν συγκινεί τις καρδιές των φιληδόνων, Γιατί τ' αγκάθια του πάθους πνίγουν κάθε καλό σπόρο που πέφτει μέσα τους: «*...το δε εις τας ακάνθας πεσόν, ούτοί εισιν οι ακούσαντες και υπό... **ηδονών** του βίου πορευόμενοι συμπνίγονται και ου τελεσφορούσι*» (Λουκ. 8. 14), εξηγεί ο Κύριος στην παραβολή του σπορέως.
Λοιπόν; Αν στη δόξα δεν υπάρχη ανάπαυσις· αν στον πλούτο δεν υπάρχη ανάπαυσις· αν στην ηδονή δεν υπάρχη ανάπαυσις· τότε πού θ' αναπαυθούμε; Ας ακούσουμε τον ψαλμωδό: «*Εν εικόνι διαπορεύεται πας άνθρωπος, πλην μάτην ταράσσεται... **Και νυν τις η υπομονή μου; Ουχί ο Κύριος;***» (Ψαλμ. 38. 7-8).
Η ελπίδα σου, η προσδοκία σου, η χαρά σου, η ανάπαυσίς σου η παντοτινή είναι ο Κύριος. Ο ελεήμων και οικτίρμων και μακρόθυμος, ο πανάγαθος και φιλάνθρωπος, ο Θεός της ειρήνης, ο Θεός πάσης παρακλήσεως, ο Νυμφίος της ψυχής σου, που της κράζει με πόθο: «*Ιδού ει καλή, η πλησίον μου, ιδού ει καλή... ελεύση και διελεύση από αρχής πίστεως...*» (Ασμα 4.1, 8).

Κράτησε, αδελφέ μου, μέσα στην καρδιά σου και τα λόγια του Κυρίου προς την πολυμέριμνη Μάρθα: «*Μάρθα, Μάρθα, μεριμνάς και τυρβάζη περί πολλά· **ενός δέ εστι χρεία**· Μαρία δε την αγαθή μερίδα εξελέξατο, ήτις ουκ αφαιρεθήσεται απ' αυτής*» (Λουκ. 10. 41-42). Άφησε κι εσύ τις βιοτικές μέριμνες. Κάθησε ταπεινά «*παρά τους πόδας του Ιησού*» και ανάπαυσε την ψυχή σου με τη θαλπωρή της θείας παρουσίας Του. Σου φτάνει αυτό. Υπάρχει μεγαλύτερος πλούτος; Υπάρχει μεγαλύτερη δόξα; Υπάρχει και μεγαλύτερη ηδονή;
(Από το βιβλίο "Πνευματικό Αλφάβητο" του Αγίου Δημητρίου Ροστώφ, ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, 1996)

Διαβάστε περισσότερα από τις εκδόσεις της Ιεράς Μονής Παρακλήτου πατώντας εδώ

"*Η Άλλη Όψις θα ήθελε θερμά να ευχαριστήσει τον Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής, για την ευλογία δημοσίευσης των αποσπασμάτων*"